

at lave de helhedsbetragtninger, som er forudsætningerne for, at man kan lave en helhedsorienteret byfornyelse.

Så har både hr. Jens Hald Madsen og ikke mindst fru Sonja Albrink og andre ligesom også fru Lissa Mathiasen været inde på landsbyproblematikken. Jeg skal ikke gå tilbage til en tidligere forespørgselsdebat her i Folketinget, hvor Folketinget i bred enighed vedtog, at der fremover skulle bruges 200 mio. kr. om året af byfornyelsesmidlerne til landsbyområderne. Det havde jeg som boligminister ingen problemer med, for jeg vidste, at på daværende tidspunkt var der ungefær afsat 350 mio. kr. til mindre kommuner, som omfatter de landområder her, landsbyområderne, kommuner med landsbyer. Men jeg må så også konstatere, at de i de tidligere år, sådan som fru Lissa Mathiasen gjorde opmærksom på, ikke er blevet anvendt i fuld udstrækning, hvilket har betydet, at Københavns Kommune har fået tilført nogle flere midler til den tunge byfornyelsesindsats, som stadig væk vil være et kerneområde også i den nye byfornyelsespolitik.

Det, jeg gerne vil tilkendegive for ligesom at tydeliggøre, hvad det så er, vi kan gøre for at få anvendt midlerne – fru Lissa Mathiasen var inde på det – er, at vi har nogle erfaringer fra nogle forsøg, vi har lavet med fonde til byfornyelse i Holbæk, i Nakskov og i Horsens. Og dér må vi konstatere, at indtil nu har de resultater været gode, sådan at forstå, at lægger man nogle midler ud lokalt, som man kan anvende til rente- og afdragsfri lån til at forny nogle af disse ejendomme, så har det en god effekt, og det breder sig. Det, vi så vil overveje, er de muligheder, der er, og mere ubureaukratisk kan det vel for den sags skyld ikke blive.

Så det er nogle af de tanker, vi gør os, og det har så også noget at gøre med det, som fru Sonja Albrink nævnte vedrørende spørgsmålet om fredede og bevaringsværdige bygninger. Dér er jeg så nødt til anstændigvis at sige, at der er forskel på bevaringsværdige og fredede bygninger, for de fredede bygninger tilhører ene og alene Miljøministeriet, men det er jo ikke det samme, som at vi ikke kan samarbejde. De bevaringsværdige bygninger har vi nok en fælles interesse i, men det, vi har en ganske klar fælles interesse i, er selvfølgelig at bevare den bygningskultur, der er. Det er så nogle af de ting, som også skal diskuteres med Miljøministeriet for at se, om der igennem et sådant samarbejde også kan findes en fælles holdning og dermed også en fælles

økonomi til de yderligere tiltag inden for dette område.

Så var hr. Jens Hald Madsen inde på, om der dog ikke skulle være en skjult dagsorden i vores redegørelse. Jeg kan jo ikke afvise, at man kan få de tanker, ikke mindst i maj måned her i Folketinget, men for os, der er de rene af hjertet, kan jeg sige: Nej, det er der bestemt ikke. Det, der er ønsket, er selvfølgelig, at man i den redegørelse prøver på igennem en lidt mere visionær betragtning at inddrage flere områder i en byfornyelse, således at vi ikke alene får en helhedsorienteret indsats, men at vi også er i stand til over for de beboere og de mennesker, der bor der, at aktivere dem inden for denne indsats, for så kan de jo se hele formålet med det. Så bliver det ikke kun et spørgsmål – undskyld, jeg siger det – om, hvorvidt fru Jensen skal have nyt badeværelse. Næh, så bliver fru Jensen også engageret ikke kun i sin egen lejlighed, men i de boområder, hun nu engang bor i, og dér bliver hun en aktiv beboerdeltager, og det vil både fru Jensen og fællesskabet have utrolig megen glæde af.

Så vil jeg gerne sige noget til hr. John Vinther om visionerne – det var hr. Jens Hald Madsen også inde på. Det kan man jo ikke sige andet om, end at man var yderst positiv over for, at ministeren havde visioner. Man havde vel nok også sådan lidt en fornemmelse af, at visioner var jo godt, men realiteter er bedre, og jeg kom til at tænke på et tidligere medlem af Folketinget, der sagde: Nu skal man jo ikke hæve fanen højere, end at vi når jorden. Så det er ikke for mig en opfattelse af, at man punkterer en ballon, men derimod nok en lidt tøvende erkendelse af, at selvfølgelig skal der visioner til, men vi skal ikke forlade realiteternes verden.

Men hvis man vil nogle nye realiteter, så må man altså også have visionerne. Der er ikke megen fornuft i, at vi siger: Nu sætter vi visionerne her, og så når vi det halve. Næh, så er det bedre, vi stiller visionerne her, og så når vi det hele.

Sådan kan man også diskutere, og jeg ved da godt, at når vi kommer med en sådan redegørelse, så vil nogen sige: Det er for luftigt; der er ikke tydeligt tilkendegivet, hvilke instrumenter man vil bruge. Jamen det skal en redegørelse heller ikke; en redegørelse skal animere til en debat, således at de synspunkter og holdninger, man har i et politisk parti, kommer til udtryk og dermed kan medvirke til, at vi kan præstere en lovgivning, der kan samle et bredt flertal. Og